

Pim Hermans

Dooie dagen

Misdaadroman

Pim Hermans

Dooie dagen

Misdaadroman

Alle personages in deze roman zijn fictief.

ISBN 978 90 8666 402 3

NUR 330

© 2016, Pim Hermans

Uitgever: Mosea Libro, Maastricht

Omslagfoto: Studio de Koning, Amstelveen

Ontwerp omslag en zetwerk: Mosae Libro

Eindredactie: Mosae Libro

Alle rechten voorbehouden.

Bobby had er meteen de pest in dat hij niet alleen was. Meestal was er aan het eind van de middag op de begraafplaats geen hond te bekennen. Dan koesterde hij de verlatenheid, de stilte, het zachte geruis van de wind door de bomen, de enkele vogel. Het gepaste decor voor een dodenakker. Nu slenterden er tegen sluitingstijd verdomme toch nog her en der mensen langs de graven. Stelletje ramptoeristen.

Grimmig trok hij de honkbalpet wat verder over de ogen en met opgetrokken schouders, de handen diep in de zakken van zijn trainingsjack, versnelde hij zijn pas, zodat niemand op het idee zou komen om hem aan te spreken.

"2-3-1", mompelde hij, "2-3-1". Tweede links, derde rechts, eerste links.

Omdat hij vroeger een paar maal verdwaald was, onthield hij sinds jaren de looproute naar het graf als de code van zijn fietsslot. Die was 2-4-2, dat wel, maar als hij van de laatste twee cijfers er één aftrok klopte het als een bus. Kat in 't bakkie.

Met gebogen hoofd stapte hij stevig door. De regenplassen moesten af en toe met schrikachtige danssprongetjes worden ontweken omdat hij ze van onder zijn klep pas op het laatste moment zag opdoemen. Toen het graf van oma in zicht kwam was hij opgelucht. Er was toch elke keer de vrees dat de boel geruimd was, dat er ineens iemand anders zou liggen.

Het was weer even geleden. Het voelde ineens ongemakkelijk. Wat nu. Hij ging rechtop staan en haalde zijn handen uit de zakken. Vroeger, ja, vroeger, toen kwamen de verhalen vanzelf. Als hij zich niet bespied voelde, kon hij zomaar een half uur voor zich uit staan prevelen aan de rand van het graf. Dan luchtte hij zijn hart en praatte alle rottigheid van zich af. Dan schaamde hij zich ook niet voor zijn tranen. Maar ja, die tijd was voorbij. De tijd, de wonden, dat soort gelul.

Op zijn hurken probeerde hij met een pluk gras de groene aanslag op het porseleinen herdershondje weg te vegen. Dat werd een smeerboel. Het verbaasde hem dat het beeldje er nog steeds stond. Hij had het jaren geleden aan

de grafzerk vastgelijmd om te voorkomen dat het binnen de kortste keren bij een of andere goocheme Amsterdammer op de vensterbank zou staan. Natuurlijk was het hondje kitsch, matige kitsch zelfs. Maar dat was niet belangrijk. Als hij aan oma Soekeboemie dacht verscheen Usha; dacht hij aan de herder, dan kwam oma in beeld. Op deze manier waren ze toch weer samen, met z'n drietjes, als hij langskwam.

Oma was al ruim dertien jaar dood. Ze was één dag na de moord op president Kennedy overleden. Zomaar, stiekem, terwijl hij op school was en onverwacht voor het begin van de lessen in de gymnastiekzaal aanwezig moest zijn bij een in alle haast georganiseerde herdenkingsbijeenkomst. De beroerste dag van zijn leven.

Ook de verweerde inscripties waren lastig schoon te maken. De grafsteen was nog nat van de miezerige motregen van die morgen, maar de aanslag liet zich moeilijk verwijderen. Om steviger te kunnen wrijven leunde hij met zijn linkerhand op de vochtige dekplaat, maar toen hij haast het evenwicht verloor staakte hij geërgerd zijn pogingen.

*Joyce Soekotjo- Djasmadi
13 april 1892 - 23 november 1963*

Meer tekst stond er niet.

Haar voornaam had hij vroeger nooit gekend, die was hij voor het eerst op de grafsteen tegengekomen. Het was elke keer wennen. Hoe kon dat kleine, zwaarlijvige, kromgebogen Indische vrouwtje nu plotseling Joyce geheten hebben, dat moest toch een regiefout zijn. Bovendien, eerst Joyce en dan Soekotjo, dat sloeg natuurlijk helemaal als kut op Dirk. Hij moest er opnieuw om glimlachen terwijl hij rechtop ging staan. Zijn rechter onderbeen deed pijn. In een flits zag hij haar voor zich.

De buurt had haar altijd Soekeboemie genoemd. Hoe en waarom, dat wist hij niet. Ineens heette ze zo. Misschien omdat die bijnaam zich vanzelf had aangediend toen ze met haar zware schommelende achterwerk traag met haar hond door de straten boemelde.

Hij was een jaar of acht toen hij voor het eerst bij haar thuis kwam. Omdat de bejaarde vrouw ziek was, had zijn moeder aangeboden dat Bobby de herder

voorlopig zou uitlaten. Usha werd meteen zijn grootste vriend. Het beest had hem gelijk de hele buurt door gesleurd, daar was geen houden aan geweest. Voortaan was hij na schooltijd de hond blijven uitlaten, als een stilzwijgende afspraak. Het vooruitzicht om hem te zien maakte de dagen op die rotschool dragelijker. Soms was hij zelfs tot tranen toe geroerd als het dier piepend en likkend tegen hem opsprong. Toen zijn zus nog thuis woonde liep ze meestal met hem mee. Samen doorkruisten ze Betondorp, om beurten de hand aan de riem. Ze ontdekten straatjes waar ze nog niet eerder geweest waren. Het kon Usha nooit ver genoeg gaan, het jonge beest had energie genoeg.

Af en toe deden ze onderweg een boodschap. Bij De Gruyter aan De Brink. Of bij slagerij Korrel, op de hoek. Carla kon Usha bij de toonbank horen piepen als hij buiten met de hond stond te wachten. Het slimme beest wist dat de slager ook voor hem telkens een plakje worst afsneed.

Vaak liepen ze via een omweg terug. Dan kwamen ze langs het huis van het schoolhoofd, helemaal bij het Witte Kerkje. Hij gluurde dan met een schuin oog naar binnen en hoopte dat de meester vol bewondering zou toezien hoe zij voor oude mensen boodschappen deden. Maar ja.

Als ze terugkwamen had oma limonadesiroop klaar staan, vaste prik. Met een plak heerlijke spekkoeke, waarvan ma dan weer zei dat die kleffe rotzooi gelukkig niet in Nederland gemaakt werd.

Zijn rust was ineens verdwenen. Het zweet brak hem uit. Hij draaide zich abrupt om en wandelde gehaast naar de uitgang. Het was gaan motregen. Natuurlijk was het gaan motregen. Hij passeerde een houten wegwijzer. Voor vak 18 moest hij rechtsaf. Daar lag zijn moeder ergens.

Hij liep stijf rechtdoor, handen gebald in de zakken.

Lekker laten liggen.

1

Frans Lavel beseftte dat hij in zijn stoel zat te ijsberen. Taalkundig was het niet in de haak, maar dat maakte hij zelf wel uit. Zijn tijd als onderwijzer lag achter hem. Met de benen over elkaar geslagen liet hij de aan de tenen van zijn rechter voet bengelende pantoffel driftig op en neer gaan. Hij had het afgelopen half uur de televisie al twee keer aan en uit gezet. Zijn ongedurigheid raakte hij niet kwijt in het saaie praatprogramma op Nederland 2, terwijl de voetbalsamenvattingen op het andere net hem gestolen konden worden.

Zondagen waren aan hem sowieso niet besteed. Begin jaren vijftig was er pal voor zijn deur een kerk gebouwd, zodat het met zijn zondagsrust gedaan was. In de middag, als Ajax thuis speelde, kon hij bovendien zijn lol op met de supporters die een plekje voor de auto zochten en hem desnoods rustig op de stoep parkeerden als dat de heren intelligentsia zo uitkwam.

Sinds de dood van zijn vrouw een jaar eerder zat hij niet meer zo lekker in zijn vel. Het was erg stil in huis geworden. Stil en leeg. Zijn echtgenote was geen grote bron van inspiratie geweest, maar zij bleek onovertroffen als boksbal om het chagrijn kwijt te raken dat hij in zijn contacten met de medemens opbouwde. Bij thuiskomst even lekker een halfuurtje van zich af mopperen, dat was er niet meer bij.

Natuurlijk, hij had Elly nog. Hoe vaak had hij er niet aan gedacht met haar een nieuw leven te beginnen, zeker nadat haar man was verongelukt. Maar nu met de jaren het lichamelijke gedoe er steeds minder toe deed, was hij toch blij dat ze haar eigen bedoeninkje had. Zo veel hadden ze elkaar trouwens ook niet meer te vertellen.

Het lege huis had hem op zichzelf teruggeworpen. Hij voelde in al zijn vezels dat zijn rol was uitgespeeld. In de goeie ouwe jaren vijftig was hij onaantastbaar geweest. Een hoofdonderwijzer was in die dagen bekleed met pauselijk gezag, zo leek het wel. Zijn wil was wet. Hij zag de

mensen naar hem opkijken als hij door de straten liep, ze groetten hem bijna onderdanig. In de jaren zestig werd dat snel anders. Ouders begonnen dingen terug te zeggen, gingen zich zelfs met de schoolkeuze bemoeien. Hij herinnerde zich nog dat een vader verhaal kwam halen omdat hij in de les zijn zoon over de knie had gelegd. Vanzelfsprekend had hij de man erop gewezen dat het zijn plicht was om bij falende opvoeding corrigerend op te treden, maar desalniettemin, er hing iets in de lucht, dat had hij toen al in de gaten. Je zag de zaken ontsporen waar je bij stond.

Neem nou zo'n Cruijff. Beroemd dorpsgenoot, voor wat het waard was. Hij hoorde hem laatst nog in het Journaal, iets over FC Barcelona, dat was meteen wereldnieuws, daar moest Vietnam voor wijken. Als je hem hoorde praten, hunnie dit, hullie dat, geloofde je je oren niet. Dat was dan de nieuwe generatie.

Geïrriteerd blikte hij opzij, naar het zijraam met het gesloten gordijn. Op straat reed langzaam zo'n irritante knetterbrommer voorbij. Pruttelend, alsof er naar een adres gezocht werd. Lavel kwam snel overeind, maar verloor in zijn ergernis de balancerende pantoffel. Hij vloekte. Toen hij de slof wilde aanschieten stootte hij zijn scheenbeen tegen de poot van de eikenhouten salontafel. Hij vloekte opnieuw.

Het geknetter was vlakbij. Het leek verdomme wel of zijn raam openstond.

Alsof de duvel er mee speelde spurtte de brommer net weg toen hij het gordijn een stukje open schoof. Hij zag alleen nog even een fel rood achterlicht. Zo te horen reed de knul nu voor de kerk langs. Het gas ging eraf, de motor verviel weer in stationair gepruttel.

Toen hij het gordijn aan de voorkant een stukje wegschoof was het ineens stil. In de duisternis kon hij nauwelijks iets zien. Alleen het licht bij de kerkdeur brandde. De lamp van de lantaarnpaal op de hoek, vlak bij zijn voordeur, was kapot. Al maanden trouwens. Over verval gesproken. Hij tuurde het plein af. Niets. Je zou haast denken dat hij zich vergist had.

Met een ruk sloot hij de overgordijnen.

Hij aarzelde, het was misschien nog wat vroeg voor koffie. Maar toch.

Hij sjokte naar de keuken en opende het kastje. Precies op het moment dat hij het koffieblik op het bovenste plankje beetpakte ging de deurbel. Hij schrok. De bus glipte uit zijn hand en kletterde op de grond. De gemalen koffie verspreidde zich als een keurige waaier over het linoleum. Foeterend overzag hij de rommel. Toen beende hij met driftige stappen naar de gang. In het voorbijgaan tikte hij tegen de lichtschakelaar in het halletje, maar ook dat ging mis. In het halfdonker deed hij de voordeur open. Daar stond een donker geklede man. Weer zoiets, nog te belazerd om even zijn helm af te zetten.

2

Siem Schoeman parkeerde de Volkswagen in de bocht van de Onderlangs, vlak bij het afzetlint, en knikte vriendelijk naar de agent. Hij bleef zitten. Dat deed hij altijd in dit soort gevallen, dat was er in de loop der jaren in geslopen. Niet direct erop af stormen, even rustig een sigaretje roken, de eerste indrukken netjes archiveren. Hij draaide een shagje en zette het raampje op een kier voor hij naar de aansteker greep. Het was een waterkoude novembermorgen. Rillerig rotweer.

Voor het kerkje stonden twee politiebusjes. Van de voorste was de schuifdeur geopend.

Marion was er al. Ze stond tegen de rug van een collega van de TR te praten, die voorovergebogen een zware leren tas uit de wagen naar zich toe trok.

Iets verderop stond haar auto. De oude Buick was in alle haast neergezet, neergesmeten leek het wel, met het linker voorwiel op de stoep. Het losse blauwe zwaailicht zat er nog op.

Hij grinnikte. Als mevrouw de kans kreeg om 007 te spelen liet ze die niet lopen.

Het was bijna negen uur, zag hij op het dashboard. Hij klikte de radio aan.

“OMO wast schoon... door en door schoon... bij iedere temperatuur.”

Geërgerd draaide hij de knop weer om.

Langzaam liet hij de rook ontsnappen terwijl hij, over het stuur gebogen, schuin omhoog keek. Het glas van de lantaarnpaal in de bocht was kapot.

Toen hij in de gaten kreeg dat hij vanuit een zijraam van een woning nieuwsgierig werd gadeslagen, liet hij zijn peuk door de raamkier op straat vallen, draaide het raampje dicht en maakte zijn riem los. Moeizaam wurmde hij zich uit de auto. Hij begon een ouwe bok te worden.

Marion zag hem aankomen. Met de handen diep in de zakken van haar lange zwarte leren jas liep ze hem een stukje tegemoet.

“Niet zo fraai, Siem. Beetje een rommeltje.” Maar dat had hij al over de telefoon begrepen.

Toen hij door de half geopende voordeur naar binnen keek, zag hij alleen de benen van het slachtoffer, omdat een collega van de technische recherche in een witte overall op zijn knieën over het lichaam gebogen zat. Er ontbrak een pantoffel.

“Frans Level. Tweeënzestig jaar. Man alleen. Was vroeger bovenmeester hier in het dorp. Schijnt al een paar jaar afgekeurd te zijn. Meer weet ik nog niet. Ik kan nog niet iedereen bereiken.”

“Wie heeft hem gevonden?”

“De buurvrouw. Een oud mensje. De buitendeur stond op een kier. Ze wilde net *Het Parool* van gisteravond bij hem in de bus doen. Ze is zich te barsten geschrokken.”

Siem leek haar niet te horen. Hij ging op de drempel staan en duwde de deur voorzichtig wat verder open. Hij knikte zwijgend. Uitgebreide begroetingsrituelen, daar was hij op dit uur niet sterk in.

Het slachtoffer was ineens vol in beeld. Het hoofd baadde in een plas bloed. De linkerhelft van het gezicht was niet meer herkenbaar. Door de breuken van de ingeslagen schedel lekte een papperige smurrie. Eén oog stond half open, het andere was verdronken in een meertje van geronnen bloed. Boven het hoofd, half in de kamer, lag een dikke zwartgrijze ijzeren staaf.

Toen hij vluchtig om zich heen keek zag hij bloedspatten op de muur,

op de tussendeur, zelfs op de spiegel naast de kapstok. De ontbrekende pantoffel lag achter de voordeur.

Hij wilde opzijstappen voor de fotograaf, maar bukte zich ineens.

“Wat is dat?” Hij wees op wat bruin poeder op de zoom van de broek van het slachtoffer.

De rechercheur keek niet eens op.

“Dat is koffie”, klonk het droog.

“Koffie?”

“Ja, koffie, ik kan er echt niks anders van maken.”

Siem kreeg het gevoel dat hij een stomme vraag gesteld had. Marion zag het aan zijn gezicht. Ze glimlachte. “Koffie zou best kunnen”, zei ze. “Ik ben even achterom geweest, door de tuin. De boel zit op slot, maar door het keukenraampje kun je zien dat er een blik koffie op de grond is gevallen.”

Schoeman fronste zijn voorhoofd en kwam overeind.

“Dus je kunt ook via de tuin naar binnen?”

“Geen sporen van braak”, was Marion hem voor. “Ik denk dat de dader zich hier gewoon netjes bij de voordeur gemeld heeft. Zoals het hoort.”

Siem grijnsde en keek om zich heen. Ook de aangrenzende straten waren met linten afgezet.

“Dat zijn jongens van de Linnaeusstraat, neem ik aan?”

“Klopt. We hebben er voorlopig drie. Ik heb Kooistra nog gebeld voor een paar man extra, tot de middag. Misschien dat het buurtonderzoek snel iets oplevert.”

Hij knikte en legde een hand op haar schouder.

“Aan het werk maar, mevrouw. De jongens zijn hier nog wel even bezig. Ik loop een blokje om, beetje rondkijken.”

Betondorp, dat was weer een poosje geleden. Hij had een zwak voor dat architectonische hoogstandje uit de jaren twintig. Een heus dorp binnen een wereldstad, met karakteristieke huizen, pleintjes, poortjes, smalle straatjes en piepkleine voortuintjes. Een strak totaalontwerp waarvan de aanblik niet plotseling ontsierd werd door eigentijdse huizenbouw, of door zo'n armoeiig modern kantoorpand van de ABN Bank. Vreemd

genoeg kwam hij er maar zelden. Hij ging natuurlijk wel eens naar De Meer, het stadion van Ajax lag hier op een paar honderd meter afstand, maar dan pakte hij de tram, via de Middenweg, en kwam hij niet door het dorp.

Hij herinnerde zich de overval op die sigarenzaak, iets verderop, vlak bij De Brink. Hij had toen nog uniformdienst. Een van zijn eerste zaken. Daar had hij die morgen na de melding meteen aan moeten denken. De eerste gewapende roofoverval in Oost. Dat was in 1960 of zo. De winkelier werd in zijn arm geschoten. Mokum stond op zijn kop, het moest toch niet gekker worden. *De Telegraaf* had meteen het einde der tijden aangekondigd.

Hij glimlachte. Romantiek, kinderwerk. Daar moest je nu eens om komen.

Een agent hield behulpzaam het afzetlint voor hem omhoog toen hij er onderdoor kroop. Hij salueerde met een padvindergroet.

Het viel hem op dat de strakke, geblokte woningen voorzien waren van een teerachtige coating met piepkleine steentjes. Dat beeld maakte kortsluiting met zijn herinnering aan huizen van egaalgrijs geverfde vlakken. Betongrijs.

Nieuwsgierige buurtbewoners dromden samen om te kijken wat er aan de hand was. Vanuit zijn ooghoeken zag hij een vrouw die onder haar opengevallen jas een bloemetjesschort droeg. Uit haar kapsel staken zowaar heuse papillotjes. Zo weggelopen uit Coronation Street. Zwijgend liep hij de mensen voorbij en schonk ze alleen een flauwe glimlach. Ze zouden straks wel gehoord worden, dat was niet zijn werk. Prompt werd hij aangesproken door een oudere man op afgetrapte geruite pantoffels, in een afgedragen winterjas waarvan de panden in de gauwigheid over elkaar geslagen waren. Hij had grote uitstaande oren die alle aandacht opeisten.

“Zo. Hebben ze ‘m eindelijk te pakken, die zeikerd?”

Siem hield in.

“Pardon?”

“Nou, die dooie, dat is toch die Lavel, van de hoek.”

“Wie zegt dat daar een dode ligt?”

“Ja ja, gekke Henkie.” De man glimlachte schamper. “Zij van ernaast heb ‘m toch gevonden?” Hij keek Siem ongeduldig aan.

Schoeman aarzelde. Hij merkte hoe andere buurtgenoten quasi-achteloos dichterbij waren geschuifeld. In groepsdiscussies had hij zeker geen zin. Hij blikte over het hoofd van de man naar de half openstaande voordeur.

“U bent van nummer 29? Een collega komt straks wel bij u. Dan horen we graag wat u te vertellen hebt, dat moeten we maar niet op straat doen, lijkt u niet?” Hij wandelde meteen door.

“Ik weet niks, ik weet alleen dat-ie een zeikerd was.”

Afwerend stak hij een hand omhoog, zonder om te kijken.

Het was verder nog rustig op straat. De Brink lag er verlaten bij. Het uit hondendrollen geboetseerde grasveldje van weleer bleek vervangen door een netjes in vakken aangelegd plantsoentje met uitgebloeide struiken en betegelde paadjes.

Hij ging op het bankje tegenover de slagerij zitten, pakte zijn shagzakje en nam de omgeving in zich op. Het heeft toch wel wat, zo’n dorpspleintje, dacht hij. Iets intiems, iets van geborgenheid. Die slager, zat die er in ‘60 ook al niet? De beroofde sigarenboer op de hoek was in elk geval verdwenen. Verrek, nou wist hij het weer. Die man heette Nieuwkoop. Vreemd dat je dat soort dingen ineens weet. Hij blikte kort over zijn schouder en vond de markante klokkentoren. In zijn herinnering stond die toren in de andere hoek van het pleintje, bij de bibliotheek.

Hij snoof, sliertjes rook kwamen stiekem uit zijn neusgaten. Het trok koud op onder zijn jas. Hij grijnsde. Een zeikerd dus.

3

Bobby Bakker was zevenentwintig jaar maar hij zag er een stuk jonger uit. Mogelijk kwam dat doordat hij vrij klein van stuk was, met een smal gezicht, dunne vrouwelijke lippen en halflang stijl haar. Toen hij tien

jaar jonger was werd hij bij eerste oogopslag wel eens voor een meisje gehouden, maar die androgyne uitstraling was hij ondertussen kwijtgeraakt. Zijn glinsterende groene ogen waren dominant aanwezig. “Eerst zie je zijn ogen, de rest komt later”, had zijn tekenleraar zich eens laten ontvallen, waarna hij de klas van pubers vermoeid had met een geeuwverhaal over antieke bronzen maskers met ingelegde ogen van smaragd.

Hij was toch nog maar even naar de Oudezijds gereden.

Donderdagavond half negen, vaste afspraak, daar rekende ze op. Hoogblonde Agnieszka, op hoge zwarte leren laarzen, in een veel te klein broekje en met priemende, strak ingesnoerde boezem. Ze stond al op de uitkijk, kamerbreed poserend voor het blote raam van haar peeskamertje. Hij had opnieuw niet kunnen ontkennen dat ze klasse uitstraalde toen ze hem gespeeld verrast met open armen had begroet.

“Iek deez avond nicht viel praten, iek ga oe gut verwennen, ja?” had ze hem giechelend toegefluisterd nadat hij haar op de wang had gekust.

Hoeveel keer per dag zou ze dat zinnetje uitspreken?, had hij geërgerd gedacht toen ze hem met uitdagend wiegende heupen was voorgegaan.

Haar boudoir, zoals ze het graag noemde, stelde natuurlijk niets voor. Een grote, onsmakelijk roze tl-lamp, een veel te laag bed met een armoedige spreij, en in de hoek een zakelijk wit fonteintje. Toen ze het gordijn dichttrok, zag hij voor het eerst naast het raam een ingelijste litho van de kathedraal van Krakau.

Hij kreeg maar een halfuurtje, maar dat was ook wel genoeg. De spanning in zijn lijf was weggevloeid, alsof haar bed aarding maakte. Zou hij langer blijven, dan ging ze prompt aan zijn sores liggen frunniken, daar zat hij niet op te wachten. Het was al erg genoeg dat ze hem bij het afscheid telkens even tegen zich aandrukte alsof ze zijn moeder was.

Toen hij op straat liep, hing de geur van haar mierzoete parfum nog in zijn neus.

Het was rustig op de Wallen. Einde van de maand, Agnieszka klaagde er ook over. “Viel kaikers, wenig kopers.”

Op de terugweg trakteerde hij zichzelf op een zak frites bij de FEBO op

de hoek van de Amsteldijk. Twee zwaar opgemaakte pubermeisjes stonden bij de toonbank een paar jonge knullen uit te dagen die duidelijk nog een divisie lager speelden. Het irriteerde hem. Omdat hij geen stank van patat in zijn auto wilde, maakte hij maar een wandelingetje aan de overkant van de drukke kruising, aan de oever van de rivier. De laatste herfstbladeren waren rond een paar bomen in bulten bij elkaar geveegd. Hij kuierde in de richting van de woonboten. De meeste lagen er verlaten bij. Aan de voorsteven van de eerste schuit was een klein houten roeibootje vastgemaakt dat voor de helft onder water lag. Hij stond even stil en keek naar de rivier. De Amstel schitterde zwakjes in het avondlicht. Dat stroomt maar door, dacht hij, wat er ook gebeurt, dat gaat maar door, stoort zich nergens aan. Hij riep zichzelf hoofdschuddend tot de orde en nam een frietje. Lulhannes.

Niet veel later parkeerde hij de auto voor de deur van zijn woning aan de Scheldestraat. De bordeauxrode Renault 4 was van de zaak maar hij zag het karretje toch min of meer als zijn eigen bezit. Het was alleen jammer dat een schreeuwerige sticker van het reclamebureau op de achterklep zijn aanspraak opzichtig betwistte.

Om boven te komen moest hij zes trappen op. Zijn rechter been ging meestal halverwege protesteren en dan moest hij een paar tellen rusten. Hij huurde de zolderwoning sinds een halfjaar. De ruimte had veel weg van een dienstbodewoninkje boven in een herenhuis aan een grote boulevard in Parijs. Een eigen opgang, woonkamer, eetkeukentje en het toilet op de overloop. Net als zijn baan was de woonruimte hem zomaar in de schoot gevallen. Onverwachte geschenken uit de hemel. De laatste jaren had hij een nomadenbestaan bestaan geleid, van kraakpand naar kraakpand, en was hij voortdurend op de loop geweest voor huiseigenaren, projectontwikkelaars, voor de politie. Misschien ook een beetje voor zichzelf, want langzaam maar zeker was hem de zin van het bestaan ontglipt en was hij steeds verder weggezakt in een moeras van apathie dat hem ook geen uitweg toestond voor de woede die diep vanbinnen kolkte.

Totdat het lot eindelijk zijn zijde koos.